

ดิวโก

7 การ์ดราชันย์
ครองพิภพ เล่ม 6

Story : Season Cloud / Art : Loxsiana

ฟรี! ทรานสมูว 12 ใบ

บทนำ

ลำนํ้าพุฟัทักซ์

วันเวลาผันผ่าน ข้านั่งสงบอยู่กลางดวงใจ พลังแห่งข้าไม่ปรากฏ
นที่นั่นสุดหยั่ง แสงสว่างตัดผ่านเงามืด จิตสถิตยังผืนดิน ไชคชะตาปรากฏ ณ
ผืนฟ้า พลังข้ามีไว้เพื่อมอบแก่ผู้คู่ควร ขุนพลจะนำพลังของมวลหมู่มนุษยา
สยบแทบเท้า พลังแห่งผองเราจะเกริกเกียรติ ทุกสิ่งถวายแด่ผู้เป็นนาย

พลัง...

การรวบรวม...

การเดินทาง...

ความจริงรักและภักดี

ข้าจะเอ่ยนามเจ้าเพื่อเป็นองค์ราชัน ข้าจะเอ่ยคำสัตย์พิทักษ์ผู้เป็นนาย
รวบรวมจิตข้าที่แตกสลาย รวบรวมกายข้าที่ถูกรังแกชิง รวบรวมพลังแห่งพงศ-
พันธุ์ รวบรวมพลังแห่งซูดการ์ต รวบรวมเหล่าผู้ภักดีต่อข้า แล้วข้า...จะเป็นดัง
ดวงใจ ให้เจ้าเป็นดังวิญญาณ ดาบข้าจะฟาดฟันอริ มนตราและคาถาจะ
ดาโตมใส่ผู้รุกร้า

บาปทั้งเจ็ด...

นางทั้งแปด...

ปราสาททั้งมวล...

เทวทูตทั้งสิบ...

อัศวินทั้งสิบสอง...

เมื่อบาปรวมเป็นหนึ่ง ราชาแห่งบาปจะปรากฏ ยามเทวทูตทั้งสิบสยายปีก เทวทูตจะปลดปล่อยคำพิพากษา หากนางทั้งแปดปรากฏกายและร่ายรำพลังแห่งอาภรณ์จะเจิดจ้า คมดาบแห่งอัศวินหลอมรวม แปรเปลี่ยนเป็นดาบเล่มที่สิบสาม

เรียกหาข้า...ตามหาเสี้ยวหนึ่งของชีวิต รวบรวมเศษสิ่งอันใดที่ดวงใจปรารถนา พลังแห่งขุนศึกจะเจิดจ้า พลังแห่งข้าจะเคียงข้างผู้รวบรวม

หากสายรุ้งทอดยาวพาดผ่านฟ้า หากขอบทะเลมีเกลียวคลื่น หากผู้ใดรวบรวมพวกเราทั้งหมดไว้เคียงกัน เมื่อนั้นพลังลงดาจะปรากฏ สิ่งซึ่งไม่เคยมีอยู่จะถูกสัมผัส พลังที่ซ่อนเร้นจะถูกปลดปล่อย อัศวินผู้ถูกนับเป็นขุนพลจะยืนเคียงกาย

พลังที่แท้จริง...

พลังแห่งสามัคคี...

พลังของเซตการ์ต...

เคียงข้างเจ้าในเงามืด...

อย่างก้าวไปบนเส้นทางโชคชะตา...

ปรากฏกายยามถูกเอ่ยนาม...

เคียงข้างเจ้ายามมวลหมู่เราอยู่พร้อมหน้า...

ราชันแห่งท้องทุ่ง...

ราชาแห่งโลกมืด...

ราชินีแห่งท้องฟ้า...

เจ้าหญิงแห่งบทเพลง...

เจ้าชายแห่งบทกวี...

อัศวินแห่งดวงใจ...

เหล่าภูตแห่งดินแดน...

นักเดินทางที่อ่อนล้าเอ๋ย จงเติมเต็มทุกสิ่งสรรพ สรรพสิ่งล้วนมีจุด
ก่อเกิด การกำเนิดเปลี่ยนผ่านเป็นพลัง

จากเศษเสี้ยวให้กลายเป็นหนึ่ง...

หลอมรวมแล้วแปรเปลี่ยน...

ทุกการเดินทางคือสิ่งล้ำค่า...

Duel World Online

1

วิหารต่างมิติ

“มหาโหดจริงๆ แสะมอนสเตอร์แถวนี่” แทนไทยบ่นหลังจาก
วนเวียนอยู่ในวิหารรูปโดมขนาดยักษ์ซึ่งลอยอยู่ในมิติที่แตกต่าง

“เมื่อไรจะถึงห้องในสุดกันเนี่ย ฉันท้อแล้วนะ” นิกก็เองก็เริ่มบ่นเรื่อง
ความกว้างใหญ่ของมหาวิหารแห่งนี้

“เอ๊ย! นี่ถ้าได้ของมาไม่คุ้มลินตายดีกว่า” หญิงสาวในชุดนักบวชระดับ
สูงพูดแล้วถอนใจยาว

“ไม่น่าเชื่อว่าจะมีดันเจี้ยนอยู่ระหว่างมิติด้วย แต่พอไม่มีอายะกับ
ทากะมาด้วยนี่รู้สึกเหนื่อยเอาการ์ แล้ว...งานนี้ไม่รู้ฉันจะตายอีกหรือเปล่า”
ชายหนุ่มในชุดเกราะหนักเอ่ย ปลานซึ่งอยู่ที่แนวหน้าต้องรับภาระหนักขึ้นเมื่อ
อายะและทากะไม่ได้ออนไลน์

“นี่...พ่อค้า ตั้งแต่จบเรื่องที่เฮลเกตมา นายเลเวลไม่เพิ่มเลยหรือไง ไม่
อายเขาบ้างหรอ เลเวลแค่ 40 กว่าเนี่ย” สโนว์ หญิงสาวผมแดงพูดก่อนตัว
สลายตามองเอ็ดเวิร์ดที่สวมชุดกางเกงขาสวมและเสื้อลายดอก

“แหม...สโนว์จิ้ง เวลาคนเขามองเลเวลพวกเรา เขามองผ่านๆ ก็นี่กว่า
ที่เลเวลสี่ร้อยแหละน่า ตัวเลขมันคล้ายๆ กัน” เอ็ดเวิร์ดโบกไม้โบกมือปฏิเสธ
แล้วพยายามเบี่ยงประเด็น “ว่าแต่การ์ดนี่มันเปลี่ยนรูปดาวระดับ เป็นดาวดวง
ใหญ่เท่ากับ 10 ดวง เรียงกัน 3 ดวง...30 ดาวแบบนี้ก็ดีนะ ดูง่ายไม่ลายตาดี”

“ไม่ต้องมาเปลี่ยนเรื่องเลยคะ” สโนว์กระแทกเสียง

“สี่สิบกับสี่ร้อย...นี่แกเอาอะไรมาคิดว่ามันเหมือนกัน สี่ร้อยนั่นนะมัน
เลเวลเจ้าคนเดินดินชั้นแนวหน้านะ” แคลพูดขณะมองไปยังแท่นไทยซึ่งสวม
ชุดสีน้ำเงินเดินอยู่ใกล้ๆ “ส่วนไอ้เลเวลสี่สิบนะ...มันพวกมนุษย์อะมีบา คีบคลาน
กระดืบไปบนพื้น กระจอกซะไม่มี”

หลังสิ้นเสียงแคล เอ็ดเวิร์ดหันขวับมามองหน้าจอมเวทสายความเร็ว
ประจำกิลด์ ที่สวมหมวกรูปม้ายูนิคอร์นสีขาวทันที

“เดี๋ยวพอดบด้างน้ำเลยนี่!” ชายเสื้อลายทำเสียงแข็ง “แต่...ว่าก็ว่า
เถอะ แท่น...นายน่าจะให้พวกเนตมาช่วยด้วย อย่างน้อยก็มีสายแท่งก็เพิ่มอีก
สองคน”

“ไม่พี่...ผมเหม็นหน้าพวกมัน” คนถูกเรียกส่ายหน้าทันที

“แหม...แต่ถ้าพวกนั้นมา เนตจิ้งกับไอรินจิ้งก็มาด้วยน้ำ...” เอ็ดเวิร์ด
ลากเสียงยาว แต่แล้วเขาก็รู้สึกว่ามีบางอย่างมาขัดขาตัวเอง ทำให้เสียหลัก
ล้มกลิ้งไปหลายตลบ

“อ๊อย!” เอ็ดเวิร์ดทำเสียงสูงขณะก้นจ้ำบ้ำอยู่บนพื้น “ฉันสะดุด
อาร้าย!”

เขามองไปรอบตัว แต่ก็ไม่เห็นสิ่งที่ทำให้สะดุดได้ และเมื่อกวาดสายตา
ไปยังคนอื่นๆ ซึ่งมองเขาเป็นตาเดียวไล่ไปที่ละคน ก็เห็นสีหน้าที่ราวกับบอก
คำพูดของแต่ละคน

แท่น...พี่นี่มันเสมอดันเสมอปลายจริงๆ

บลานซ์...พี่เอ็ดเป็นอะไรมากไหม

นิกก็...นารีขึ้นสมองละสิ ระยะเวลาทำยริยงก็ไม่รู้ไรคะนี่

ลิน...ตกลงดีแะ...ไม่ๆ เราต้องทำเป็นเห็นใจสิ ฮือ...พี่เอ็ดน่าสงสารจัง

คะ

แคล...ไ้เจ้ามดปลวกเฮ้ย!

สโนว์...ตีหน้านิ่ง ขยับแว่น เบนหน้าหนี...มีพิรุชต์ๆ

“สโนว์จ้ง!” เอ็ดเวิร์ดส่งเสียงดังแล้วตีหน้าสลด

“ขอโทษนะคะ พอดีทำฉันมันตอบสนองต่อคนที่มีแว่นจะทำให้คุณหนู
มึนรำเสียบใจนะคะ” สโนว์พูดก่อนขยับแว่นตาขอบสีแดงอีกครั้ง

“พี่พูดเล่น!” เอ็ดเวิร์ดทำเสียงสูงแล้วลุกขึ้นยืน ปิดฝุ่่นออกจากเสื้อผ้า

“ฉันก็ทำเล่นๆ ค่ะพ่อค้า” พอได้ยินคำนี้เอ็ดเวิร์ดก็อ้าปากค้าง มองคน
อื่นๆ ซึ่งทำตาโต

“เออ...จ้งพี่ขอโทษก็แล้วกัน” คนพูดทำตัวสับสนห่อไหล่ แต่ก่อนได้พูด
อะไรกันต่อไป ดูเหมือนว่าแคลจะมองเห็นอะไรบางอย่าง

“เดี๋ยวกู เจ้าพวกเดินดิน เห็นนั่นไหม” สมาชิกตัวเล็กที่สุดในไอเซน-
เกอร์ชี้นิ้วไปด้านหน้าไกลหลายสิบลเมตร ซึ่งเป็นเหมือนประตูหินที่เปิดออก

ที่นั่น...ดูเหมือนมีบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่

“เฮย...คนนี่!” แทนทำตาโตเมื่อจ้องจุดนั้นดีๆ “เดินมาจะสองชั่วโมง
เจอแต่สัตว์ประหลาด นี่เจอคนแล้ว ทำทางจะใกล้ใจกลางมาธูประนีแล้วละสิ”

เขาทำเสียงตื่นเต้นแล้วพูดซื่อตันเจี้ยนแห่งนี้

“ลุยสิ จะช้าทำไม!” นิกก็ส่งสัญญาณ หลังจากนั้นทุกคนก็รีบวิ่งไปยัง
สถานที่ตรงหน้า พวกเขาลอดผ่านประตูบานใหญ่โค้งมน ประดับด้วยลวดลาย
ดอกบัวบาน และเมื่อเข้าไปในประตู...พวกแทนก็ต้องตกตะลึงกับภาพที่เห็น

วิหารมรกตตั้งอยู่ตรงหน้า มีวิหารขนาดย่อมอีกหนึ่งแห่งตั้งอยู่ในวิหาร
ยักษ์มาธูประที่พวกเขาเดินทางเข้ามา ดันเจี้ยนระหว่างทางเชื่อมต่อของมิติ
ทำให้สมาชิกไอเซนเกอร์ต้องตกตะลึง ยานบินระดับจีเวลซึ่งพวกแทนได้มาใน
ครั้งที่ปราบภูตเพลิงราชชูเรียสามารถพาพวกเขาบินข้ามมิติ เพื่อไปยัง DWO
อีกโลกหนึ่งด้วยข้อจำกัดหลายอย่าง แต่ระหว่างทางนั้น...มีดันเจี้ยนลอยอยู่
กลางเส้นทางด้วยเช่นกัน

ยานสตาร์ครอสเซอร์พาพวกเขาไปยังมาธูประ หนึ่งในดันเจี้ยนที่น้อย

คนนักจะได้สัมผัส

“แม่เจ้า...ถ้ายกไปขายได้นี่รวยละ” เอ็ดเวิร์ดอุทานขึ้นเมื่อมองเห็น
วิหารมรกต

“สมองคิดแต่เรื่องเงินนะนายนะ” นิกก็ว่า

“ฉันกินข้าวนะนิกก็ ไม่ได้สังเคราะห์แสงเอา ไม่มีเงินจะเอาอะไรกิน!”

คนถูกแขวะเถียงกลับ

“แต่ในในเกมนะคะพ่อค้า ไม่ต้องกินก็ไม่ตายคะ แล้วอีกอย่าง พ่อค้า
ไม่ได้สังเคราะห์แสงอยู่แล้วละ เพราะพวกพืชที่สังเคราะห์แสงได้จะคาย
ออกซิเจนในตอนกลางวัน ทำให้คนที่อยู่รอบข้างรู้สึกสบาย...แต่ไม่ใช่” สโนว์
พูดหน้านิ่ง เธอมองไปยังนักบวชหนุ่มผ้าสีขาวซึ่งเดินกันขวกไขว่ในบริเวณนี้ ดู
แล้วน่าจะเป็น NPC

“หา...” เอ็ดเวิร์ดขมวดคิ้ว “เหมือนจะดี...แต่ก็เหมือนโดนด่า”

เขาทำหน้าสงสัย แต่ในขณะนั้นแทนซึ่งวิ่งนำหน้าไปก่อนก็เข้าสู่ด้านใน
ของวิหารมรกตเรียบร้อยแล้ว

“เฮ้ย! ดาบมรกต!” หัวหน้ากิลด์ส่งเสียงดังมาจากด้านใน ดูเหมือน
วิหารตรงหน้าจะไม่ได้กว้างใหญ่อะไรนัก

“แทน! ระวัง! แบบนี้ต้องมีบอสเฝ้าอยู่นั่น!” นิกก็รีบตะโกนเรียก แต่ดู
เหมือนจะสายเกินไปเสียแล้ว เมื่อแทนเดินถือดาบมรกตออกมาจากวิหารนั้น

“ไม่เห็นมีอะไรนี่” คนถูกเรียกส่ายหน้า ในมือถือดาบอัญมณีสีสีเขียว
ดงงาม

“เออ...จริงแฮะ ไม่มีอะไรจริงๆ” เอ็ดเวิร์ดพูดขณะมองรอบตัวแล้วไม่มี
เหตุการณ์ใดเกิดขึ้น แต่หลังจากนั้น เสียงบลานซ์ก็ดังขึ้น

“แทน! ดาบในมือนาย!” อัศวินหนุ่มตะโกนบอกเพื่อนเมื่อเห็นว่าดาบ
ซึ่งอยู่ในมือของแทนเริ่มกลายเป็นควันหลังจากก้าวทำออกจากเขตวิหารมรกต

“เวร! มันห้ามเอาออกจากเขตวิหารนี่หอรกละ!” แทนทำตาโตเมื่อ
มองดาบในมือตัวเองระเหิดออกไปจนเหลือเพียงแค่ครึ่งเล่ม “ต้องรีบเอากลับ
ข้างในๆ!”

เขาโวยวายก่อนรีบวิ่งกลับเข้าสู่เขตวิหาร แต่เมื่อกลับเข้าไป ดาบในมือของเขาก็ไม่คืนรูปเดิม มันระเหิดเป็นแก๊สสีเขียว และสุดท้ายก็หายไปจากมือ

ผู้เล่นล่องล่ำเขตแดนศักดิ์สิทธิ์และขโมยดาบมรกตแห่งการชำระออกจากแท่นบูชา ผู้เล่น กลุ่มผู้เล่น และมอนสเตอร์ต่างๆ โดยรอบในรัศมีสามร้อยเมตรจะถูกระเบิดมรกตแห่งความตายระเบิดใส่ทันที แรงระเบิดไม่คิดค่าพลังชีวิตหรือค่าพลังป้องกันใดๆ ทั้งสิ้น ทุกสรรพสิ่งในรัศมีระเบิดจะถูกสังหารอย่างไม่ยกเว้น ระเบิดมรกตแห่งความตายจะถูกปลดออกหากผู้เล่นไปถึงประตูทางออกของมหาวิทยาลัยได้ในเวลา 10 นาที

“ช๊ายแล้ว!” เอ็ดเวิร์ดทำเสียงสูงปรี๊ด

“เร็วเข้า! รีบกลับออกไปที่ปากทางเข้า!” นิกก็ตะโกนสั่ง

“แต่ทางที่เราใช้เข้ามาไม่มีทางใช้เวลาแค่นี้ที่หนีออกไปได้แน่นอนเลยนะกันเนอร์” สโนว์ออกความเห็น

“แต่แล้วล่ะ...เดี๋ยวนี้ถ้าตายเลเวลลดเยอะด้วยนะพี่นิกก็!” ลินพูดถึงการอัปเดตแพตช์ใหม่ que เมื่อผู้เล่นเลเวลเกินกว่า 300 ไปแล้วตายนั้น จะสูญเสียเลเวลถึง 10 เลเวล หากถูกผู้เล่นเลเวลไม่เกิน 200 ฆ่าจะเสีย 20 เลเวล และหากเลวร้ายที่สุด ผู้เล่นระดับเกินกว่า 300 ถูกผู้เล่นระดับเลเวลไม่ถึง 100 ฆ่าตาย...เลเวลจะลดลงถึง 30 เลเวลเลยทีเดียว

“แทน! เอายังไงดี!” บลานซ์หันไปถามหัวหน้า แต่ในขณะนั้น แทนก็ไม่อยู่ที่เดิมแล้ว

“นั่น...เจ้านั้นบ้าไปแล้วแน่ๆ” แคลซี่มือไปทางแทนซึ่งวิ่งไปหานักบวชที่เดินไปมาอยู่รอบวิหารมรกต

“ดาร์กซัน!”

“โนเวมเบอร์เรน!”

“ดาร์กซัน!” “ดาร์กซัน!” “ดาร์กซัน!”

“อ้าก! เจ้าสังหารพวกเราทำไม!”

“เราเป็นผู้รับใช้เทพแห่งมารูปุระนะ! อ้าก!”

“ว้าย!”

“ข้าเพิ่งแปดขวบ!”

“อย่าฆ่าพวกเราเลย! เราคือข้ารับใช้เทพแห่งห้วงมิติ...อ้าก!”

ภาพแทนโล่ฆ่า NPC นักบวชของวิหารแห่งนี้ทำให้คนอื่น ๆ ตกตะลึง ไม่มีใครรู้ว่าทำไมแทนถึงทำแบบนั้น เอ็ดเวิร์ดอ้าปากค้าง บลานซ์ทำหน้าที่ไม่เข้าใจ ส่วนนิกก็ทำคอเย็น

“นี่เจ้าแทนมันบ้าไปแล้วอะ!” เอ็ดเวิร์ดพูดขึ้นก่อน

“แทน! นายทำอะไร!” บลานซ์ตะโกนถาม

“หาทางรอดไป! พวกนายอยากตายอะ!” แทนตะโกนตอบกลับแล้ว แสยะยิ้ม “อย่าเพิ่งยุ่งกับฉัน ถ้าไม่ทันเวลาได้มีการตายอย่างไรประโยชน์เกิดขึ้นแน่ๆ เอ๊ะ! ถึงทำสำเร็จก็มีการตายนี่นะ”

“ดาร์กซัน!” เมื่อพูดจบแทนก็ใช้สกลิโคมตีใส่บรรดานักบวชต่อไป ทำให้ทุกคนที่ยังไม่รู้ว่าเขาต้องการอะไรพากันนั่งอึ้งไปหมด

บรรดา NPC นักบวชพากันล้มตาย แต่แทนไทยก็ดูเหมือนจะงงกับบางอย่าง

“นี่มันจะฆ่าล้างบาง NPC เลยอะ เอะเออะ...ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว... ช่วยมันเลยดีกว่า” เอ็ดเวิร์ดมองแทนซึ่งวิ่งไล่ฆ่านักบวชพวกนั้น แล้วตะโกนถาม “ให้พวกเราช่วยไหม!”

“อย่าแย่งผมฆ่า!” เสียงตอบกลับมาทั้งที่แทนไม่หันมามอง

“โนเวมเบอร์เรน!” ชายหนุ่มเรียกใช้สกลิโคมตีเหล่านักบวชที่หนีไปอยู่มุมหนึ่งของวิหาร

“อ้อ! เทพแห่งมารูปุระโปรดปกป้องเราด้วย!” นักบวชคนหนึ่งวิ่งวอนต่อสิ่งที่เขานับถือ

“ดาร์กซัน!” “ดาร์กซัน!” “ดาร์กซัน!” และเป็นในเวลาเดียวกับที่นักบวชคนนั้นพูดจบ สกิดาร์กซันซึ่งเป็นสกลิโคมตีอันรุนแรงของแทนก็พุ่งเข้าใส่ร่าง ทำให้ร่างของเขาสลายกลายเป็นละอองแสงทันที

“ทันสมัยเว้ย!” แทนตะโกนเสียงดังขณะที่เพื่อนคนอื่นๆ ไม่เข้าใจจุดประสงค์ของเขา

“มันมีควอสต์บ๊ออะไรที่ต้องฆ่า NPC นักบวชให้หมดด้วยรี หรือว่าเจ้า แทนจะเจอคำใบ้อะไรในวิหารนั่น” เมื่อนิกก็นึกถึงเรื่องนี้ได้ก็ทำตาโตแล้วจ้องหัวหน้ากิลด์

“ไหว้ละเพ! ตายเร็วๆ เข้า!” แทนพูดไปโจมตีใส่นักบวชที่ยังเหลือรอดไป จำนวนนักบวชที่ตอนแรกมีมากมายลดลงอย่างมาก แต่ดูแล้วแทนไทยก็ยังไม่มีทีท่าจะหยุด เขายังไล่โจมตี NPC เหล่านั้นไม่ลดละ

“ทันสมัยเพ้ย!” เสียงตะโกนดังลั่น หลังจากนั้นก็เรียกใช้สกิลโนแวมเบอร์เรนและดาร์กซันสลบกันไป สุดท้ายความตั้งใจของเขาก็ประสบผล ดูเหมือนแทนจะหาทางรอดให้เพื่อนๆ ได้สำเร็จ

“เต็มลัคที!” ชายหนุ่มตะโกนเมื่อได้ยินเสียงแจ้งจากระบบถึงค่าบางอย่างที่เขาดูอยู่

ผู้เล่นแทนไทยมีค่าความซุ่มถึงขีดสุด จะถูกวาร์ปไปยังที่พำนักของเทพแห่งความปรานี เมอร์ซีโอไรออน แสงสว่างและความมืดจะถูกตัดสิ้น ณ วิมานแห่งดวงดาวราย

เมื่อสิ้นเสียงประกาศของระบบ ร่างของแทนก็ถูกวาร์ปจากตำแหน่งปัจจุบันพร้อมรอยยิ้มที่มุมปาก

“หึๆ ผู้เล่นและสิ่งต่างๆ ในรัศมีสามร้อยเมตรจะโดนระเบิดมรดกสังหารทันทีสิ้นนะ” เสียงของแทนดังขึ้น ทุกคนได้ยิน แต่ไม่มีใครเข้าใจความหมายของมัน

รอบตัวล้อมด้วยท้องฟ้าราตรีที่มีดวงดาวระยิบระยับ พื้นที่เหยียบย่ำนั้นโปร่งใส สายน้ำที่เปล่งแสงร่วงหล่นจากด้านบนอย่างไร้ที่มา เมื่อมองออกไปไกล ผุ่กน้ำแข็งโผล่ขึ้นมาท่ามกลางมวลหมู่ดาว

“ไอ้ดวงดาราราชงพราวแสงส่อง...นักเดินทางเอ๋ย ไยเจ้าเลือกเดินบนเส้นทางแห่งบาปเล่า จิตใจที่เลวทรามกับหัวใจโสมมจะก่อเกิดบาปแห่งความไร้ศรัทธา” ทันทีที่แทนถูกวาร์ปไปยังมิติแห่งเทพีเมอร์ซีโอไรออน เสียงหนึ่งก็ดังขึ้น

“แหมๆ ท่านเทพีเจ้าป้ายังคงดงามทั้งภายนอกและภายในเหมือนเดิม ไม่มีผิดเลยจริงๆ นะครับนี่” แทนทักทันทีที่เห็นเทพีแห่งความปรานีลอยอยู่กลางอากาศ ชุดของเธอพลิ้วขยับทั้งที่ไม่มีสายลมใดๆ

“เจ้าป้าบ้านแกสิ”

“หา?” แทนขมวดคิ้วแล้วยื่นคอ

“เขาพูดว่า ‘เจ้าอ่อนล้าจนแล้วสิ’” เทพีโปรยยิ้มละไม แทนไทยคิดว่าตัวเองได้ยินคำพูดที่ไม่ค่อยตรงกับที่เทพีพูดครั้งก่อนหน้า “เอาละ อย่าเสียเวลาแห่งชีวิต อย่าเหยียบย่างในหนทางที่สูญเปล่าอีกเลย เรา...เมอร์ซีโอไรออนผู้เมตตาจะส่งเจ้าไปยังสถานที่หนึ่ง ดันเจี้ยนนรกสุดมืดดำที่เหมาะสมกับคนบาปเช่นเจ้า นักเดินทางเอ๋ย เราไม่อยากทำเช่นนี้เลย...เราไม่อยากให้เจ้าต้องพบกับความยากลำบากใดๆ ไม่อยากเลยจริงๆ แต่เราคงต้องส่งเจ้าไปยังดันเจี้ยนปรภพแห่งผู้สำนึกตน”

เทพีตีหน้าเศร้าแล้วหมุนตัวซ้ำๆ แต่เมื่อพันสายตาแทนไปแล้วกลับมีรอยยิ้มที่มุมปาก

“เดี๋ยว!” แทนร้องเสียงสูงแล้วยื่นมือห้าม ขณะที่แห่งความเมตตาวาดมือไปในอากาศแล้วกำลังจะหมุนตัวกลับมา

“กลัวสินะไอ้กระจอก...” เธอพูดเบาๆ

“หา?” แทนเลิกคิ้ว

“กลัวไปไยนักเดินทางเอ๋ย...” เทพีพูดอีกครั้ง

“อ้อ! เจิน่ชอบพูดไม่ค่อยได้สินะ” แทนตีหน้าชื่อ

“มีเรื่องอันใดที่เราจะเมตตาคำขอครั้งสุดท้ายได้หรือ” เทพีแห่งความปรานีถามขณะหลับตา

“ถ้าผมทำความดีจนได้มาที่นี่ ที่ที่ผมถูกส่งไปจะเหมือนกันหรือเปล่า

ครบคุณเทพี” จู่ๆ แทนก็พูดสุภาพ

“ช่วงขนาดนี้ เจ้ากล้าถามเรื่องทำความดีจนถึงขีดสุดเลยอะ!”

“แหม...ก็เป็นความรู้ณะครบคุณเทพี” แทนใช้มือลูบผมสองสามทีแก้
เงิน แล้วส่ายหน้าไปมา “เงินหมดเลย”

“วิหารวงกตแห่งคำสัญญาสี่ขาว ซึ่งเป็นแหล่งสถิตของพีสาวข้ายังไม่
ผู้ใดเคยเหยียบย่าง” เทพีว่า

“ที่นี้คงมาจริงๆ” แทนเริ่มพูดแล้วกวาดสายตามองดวงดาวที่รายรอบ
เขาเดินไปที่สายน้ำซึ่งตกมาจากเบื้องบน และยื่นมือไปสัมผัส จากนั้นก็หันไป
บอกเทพีแห่งความปรานี “บางครั้งการที่เราตั้งใจจะพบใครสักคน เราอาจต้อง
ทำสิ่งที่ตัวเองไม่อยากจะทำ ไซ้...บางครั้งเราก็จำใจทำความชั่วเพื่อได้มองเห็น
หน้าเขาอีกครั้ง”

แทนมองไปทางเทพีแห่งความปรานีแล้วส่งยิ้มเศร้า

“เจ้า...” เมื่อเทพีได้ยินก็ทำตาโต แต่เมื่อรู้สึกตัวเธอก็สะบัดหน้าแล้ว
บ้วนน้ำแยมยิ้ม “เจ้าจำใจหรือนักเดินทาง...จำใจทำความชั่วนั้นหรือ”

“ครับ...ผมไม่อยากจะเลยจริงๆ” แทนตอบรับ

“เจ้าไม่อยากจะบรธาบันฑูที่นั่นไซ้ไหม”

“ไซ้ ผมไม่อยากจะ”

“โอ...เด็กหนุ่มผู้นำสงสาร” เทพีถอนใจแล้วขยับเข้ามาใกล้แทนซึ่งทำ
หน้าเศร้า เธอเอื้อมใช้หลังมือสัมผัสใบหน้าของแทน “เจ้าจำใจสินะสำหรับ
เรื่องที่ผ่านมา”

“ไม่เป็นไรครับ ผมจะเข้มแข็ง การได้พูดคุยกับท่านทำให้ผมแข็งแกร่ง”
แทนยังพูดต่อไป

“แล้วการเอาระเบิดจากมารูประมาสังหารเราก็จำใจด้วยสินะ” เมื่อ
เทพีพูดประโยคนี้ แทนซึ่งก้มหน้าอยู่ก็เบิกตากว้าง ดูเหมือนเทพีตรงหน้าผู้มี
เลเวล 477 จะรู้จุดหมายของเขาตั้งแต่แรก คำพูดต่างๆ ที่แทนพูดไปดูเหมือนจะใช้
ประโยชน์ไม่ได้

“ไม่ใช่ครับ...ระเบิดนี้ยังเหลือเวลาอีกราวเจ็ดนาทีจึงจะระเบิด และ...

จริงๆ แล้ว ผมไม่เคยคิดสังหารท่านแม่แต่น้อย ผมจะทำอย่างนั้นกับผู้ไม่มีเมตตา เช่นท่านได้อย่างไร” แทนจำต้องเปลี่ยนแผนกะทันหัน เทพีแห่งความเมตตาที่รู้ทันเขาตั้งแต่แรกขมวดคิ้วเมื่อได้ยิน

“เจ้าไม่ได้คิดสังหารเรา...แล้วเจ้าคิดจะทำอะไร” เทพีเมอร์ซีโอโรออนชัก แล้วแทนก็ตอบกลับด้วยรอยยิ้มชั่วร้าย

“มีคนที่ท่านเกลียดอยู่ไหม ไม่ว่าจะเป็ใคร ขอเป็นคนที่อาจมีเลเวลมากกว่าท่าน มีความแข็งแกร่งมากกว่าจนท่านไม่สามารถทำอะไรได้...ผมจะไปจัดการมันด้วยระเบิดนี้” แทนพูดหน้านิ่ง จากนั้นจึงพูดอีกประโยค “วิน-วิน เลยนะเจ้”

เทพีแห่งความปรานีเลิกคิ้วสูง แวดตาเป็นประกาย แต่เมื่อเห็นสายตาของแทน เธอก็ทำเป็นกระแอมไอ

“จะ...เจ้า...ผิดแล้ว เทพีแห่งความปรานีเช่นเราไม่เคยมีความแค้นอะไรกับใคร ไม่มีจริงๆ นักเดินทางเอ๋ย” เทพีเมอร์ซีโอโรออนส่ายหน้าช้าๆ แล้ววาดมือไปในอากาศราวรำยรำ “ความเกลียดแค้นซึ่งซังทำลายตัวเราเอง อัจฉริยภาพจะย่อมดวงใจให้มีมดมน ขอเจ้าจงเชื่อเรา สิ่งเหล่านั้นคือความหลงใหล...ขอเรามาตรวจวัดความดีเลวของเจ้าหน่อย”

เมอร์ซีโอโรออนยื่นมือออกมา ทำให้มาตรวัดความดีเลวที่ติดตัวแทนอยู่ลอยไปหาเธอ เจ้าของสิ่งนั้นมีลักษณะเป็นแท่งใส และเมื่อค่าความชั่วเพิ่มมากขึ้น วัตถุเรืองแสงในมาตรวัดจะเลื่อนลงด้านล่าง ซึ่งในตอนนี้...แทนทำให้มันเลื่อนลงไปอยู่ล่างสุดเรียบร้อยแล้ว

“อืม...ชัดเจนแล้วนักเดินทางเอ๋ย” เทพีพุดขึ้นเมื่อมองไปยังมาตรวัดที่ว่า สุดท้ายเธอก็วาดมือไปในอากาศแล้วเปล่งเสียงทงอำนาจ

“เทพีประกายแสง!” จู่ๆ เมอร์ซีโอโรออนก็เรียกใช้สีกิล และเป้าหมายคือแทนไทย

“เมอร์ซีโซล! (Mercy Soul)”

“สเตลลาพาราดีซิม! (Stella Paradism)”

“ออโรราฮาร์ท! (Aurora Heart)”

“ลาสต์เบสซิง! (Last Blessing)”

แทนได้รับสภิลเสริมพลังหลายชนิด และแต่ละชนิดก็เป็นสภิลชั้นสูงทั้งนั้น ในตอนแรกเขาคิดว่าเทพีเมอร์ซีโอโรออนจะโจมตีใส่ตน เพราะครั้งแรกที่มาที่นี่ แทนเคยถูกเธอโจมตีใส่ และเป็นการโจมตีที่รุนแรงมากจนเขาแทบเกมโอเวอร์

“เหอ?” ชายหนุ่มทำหน้าที่ประหลาดใจ เขายกสองมือขึ้นมาดูแล้วพบว่าร่างของตัวเองเปล่งประกายระยิบระยับ และเมื่อเหลือบมองหน้าจอสถานะก็ต้องเบิกตากว้าง

- ค่า HP เพิ่มขึ้น 3 เท่าเป็นเวลา 3 นาที
- โฉ้รับการโจมตี 10 ครั้ง
- ความเร็วในการเคลื่อนที่เพิ่มขึ้น 3 เท่า
- ค่าความเสียหายที่มีที่มาจากผู้เล่นสร้างความเสียหาย 2 เท่า เป็นเวลา 3 นาที
- สภิลที่ส่งผลเพิ่มค่าต่างๆ ระยะเวลาแสดงผลเป็น 2 เท่า

“หา?” แทนทำเสียงประหลาดใจอีกครั้ง และไม่ทันพูดอะไร เทพีเมอร์ซีโอโรออนก็พูดขึ้นเสียก่อน

“นักเดินทางเอ๋ย ด้านหลังเจ้านั้น...เส้นทางที่ทอดยาวสู่วิหารวงกตแห่งคำสัญญาสี่ขาวปรากฏแล้ว”

“วิหารแห่งคำสัญญาสี่ขาว?” แทนทวนคำที่ได้ยิน “ไหนท่านว่ามันเป็นสถานที่ที่คนสร้างความดีจนสุดถึงจะได้ไปไง”

เทพีตรงหน้าเลิกคิ้วขึ้นหลังได้ยินคำถาม เธอทำท่าครุ่นคิด มองแง่มาตรวัดความดีที่เป็นแท่งใส และไม่กี่วินาทีหลังจากนั้น เมอร์ซีโอโรออนก็เอื้อมมือไปจับเจ้าแท่งนั้นพลิกกลับหัวกลับหาง

“ไอ้...มาตรวัดชั้นสูงสุดเลย ไม่น่าเชื่อจริงๆ ที่เราได้พบมนุษย์ผู้มีค่าความดีขนาดนี้” เทพีทาบมือสองข้างไว้ที่อกแล้วยิ้ม “เอาละ...เวลาไม่ค่อยทำเวลาของระเบิดเหลืออีกแค่หกนาที่เท่านั้น เจ้าจงไปยังวิหารของพีสาวข้าเถิด

นักเดินทางเอ๋ย”

“เวลา? ระเบิด?” แทนหรีตามองคู่สนทนา แล้วเขาก็พยักหน้า ยิ้มมุมปาก “เรื่องของพี่ๆ น้องๆ บางทีก็ซับซ้อนสินะ”

“มนุษย์แห่งความดีงามเอ๋ย เส้นทางที่ทอดยาวสู่วิหารปรากฏอยู่ข้างหลังเจ้าแล้ว” เมอร์ซีโอไรออนยังดีหน้านิ่งแล้วผายมือวาดเป็นวง แทนพยักหน้ารับ เขาหันกลับไปมองด้านหลัง ที่นั่น...มีวงเวทสีขาวเรืองแสงปรากฏแต่ก่อนแทนจะเดินเข้าไป เทพีแห่งความปรานีก็พูดทิ้งท้าย

“วิหารนั้นเป็นทางวงกตที่มีประตูปรากฏครั้งละสามบาน หากเลือกผิดจะต้องพบกับมอนสเตอร์โวลสูงกว่า 350 เป็นไปได้ยากมากที่ใครจะเข้าไปถึงห้องในสุดที่ โพรมิสเซสแอนโดรเมต้า พี่สาวข้าพ้านัก ถ้าเขาไม่รู้ว่าจะไปทางใด...ไม่มีทางไปถึงภายในหกนาที่แน่นอน ถ้าไม่รู้ว่า ช้าย ขวา ขวา กลาง ช้าย ช้าย ช้าย ขวา กลาง ขวา กลาง อู๋ตาย! ข้าไม่น่าผลอเลย” เมอร์ซีโอไรออนยกมือขึ้นปิดปากแล้วส่ายหน้าไปมา

“ช้าย ขวา ขวา กลาง ช้าย ช้าย ช้าย ขวา กลาง ขวา กลาง” แทนทวนที่ได้ยินแล้วส่ายยิ้มหัวร้าย จากนั้นเสียงประกาศจากระบบก็ดังขึ้น

ผู้เล่นแทนไทย ได้รับควอสต์ ‘คำไหว้วานของเทพี’ รายละเอียดเป็นความลับ

“รายละเอียดเป็นความลับเสียด้วย” แทนพูดก่อนเดินเข้าสู่ประตูอาร์ป และในขณะที่เขาถูกส่งไปยังวิหารวงกตแห่งคำสัญญาสีขาว เสียงเทพีเมอร์ซีโอไรออนก็แว่วมาให้ได้ยิน

“ขอทูลความเมตตาและปรานีจงสถิตทั่วหัวใจท่าน...”

พื้นที่เหยียบย่ำราวกับเป็นสายน้ำเปล่งประกาย สะพานโค้งสีขาวทอดยาวไปยังวิหารเบื้องหน้า ผนังกำแพงของสิ่งก่อสร้างปลายสายตาของแทนถึงแม้จะมีสีขาว แต่กลับมีหลากสีส้นเข้ามาแซมสลับเปลี่ยนกันไป ด้านหลังวิหาร

สี่ขาตรงหน้ามีปีกขนาดใหญ่โอบเอาไว้ แทนหันมองรอบตัวอยู่ไม่กี่วินาที แล้วมองเวลาที่เหลืออยู่ก่อนเกิดการระเบิด

“ห่านที่ ห้าสิบสามวินาที” เขาพูดแล้วรีบวิ่งเข้าไปในประตูดิน ซึ่งเท่าที่รู้จักคือห้องด้านในสุดมีเทพีโพรมิสเซสแอนโดรเมด้าอยู่...เทพีที่น่าจะมีระดับสูงกว่าเทพีแห่งความปรานี เมอร์ซีโอไรออน

เมื่อแทนเข้าสู่ภายในวิหาร ประตูดินขนาดใหญ่ก็ปรากฏอยู่ตรงหน้าของเขา ที่กลางอากาศปรากฏคำถามเป็นตัวหนังสือเรืองแสงซึ่งคำตอบจะไปถึงประตูที่ต้องเลือก แต่ดูเหมือนแทนจะไม่มีเวลามอง

“ซ้าย ขวา กลาง ซ้าย ซ้าย ซ้าย ขวา กลาง ขวา กลาง” ชายหนุ่มทวนอีกครั้ง และรีบตรงไปยังประตูซ้าย เลือกเปิดมันทันที

ประตูเปิดออก แทนเข้ามาอยู่ในห้องใหม่ คำถามใหม่ปรากฏอยู่ที่กลางห้องเช่นเดิม แต่แทนไม่สนใจ เขาตรงไปยังประตูขวา และเมื่อเปิดประตูนั้นเข้าไป...ก็พบประตูอีกสามบานในห้องต่อไป

“ดูทำป่านั้นจะได้โกหกแฮะ...ซบซ้อน เป็นความสับสนที่ซบซ้อนจริงๆ” เขาพูดก่อนวิ่งเข้าประตูถัดไป

ประตูเลือกถูกต้องทั้งหมด แทนไม่พบมอนสเตอร์ใดๆ ในวิหารวงกต เขาผ่านประตูแล้วประตูเล่า บุกลึกและสูงขึ้นไปทุกขณะ ในที่สุดก็ถึงประตูชุดสุดท้าย แทนเลือกประตูกลางอีกครั้ง...

เมื่อชายหนุ่มผ่านประตูบานนั้น และพบห้องที่มีประตูเหลืออยู่เพียงบานเดียว ประตูสี่ขาเหลืออยู่บานใหญ่

“สอนนายี่สิบวิ...” แทนพูดกับตัวเองก่อนผลักประตูบานนั้นเข้าไป

เทพีแห่งคำสัญญา โพรมิสเซสแอนโดรเมด้า เลเวล 489 ปรากฏตัวต้อนรับนักเดินทางแห่งความดีผู้ตอบคำถามปริศนาธรรมทั้งหมดได้โดยไม่ผิดเพี้ยน

“ชื่อมาตั้งร้อยสี่สิบล้าน มีประโยชน์หน่อยเห้อ” แทนบ่นงึมงำ

“อากาศดีนะท่านผู้มาเยือน” คำทักทายที่ตั้งขึ้นทำให้แทนขมวดคิ้ว ทั้งที่ยังไม่เห็นหน้าคนพูด

“เหอ?” แทนหรีตามองไปทางต้นเสียง เทพีผู้ลอยอยู่เหนือหัวไปรยยิ้ม ให้เขา เธอสวมชุดราตรียาวสีฟ้าอ่อนขลิบขาว ชายกระโปรงที่ยาวลงมาต่ำกว่า เท้าค่อยๆ ขยับ ไบหน้าขาวนวลและดวงตาสีทองเช่นเดียวกับผมยาวเป็นลอน จ้องมองมา

“ต้องขออภัย... ข้าไม่รู้จะทักอย่างไรดี น้อยครั้งนักจะมีนักเดินทางหัวใจ บริสุทธิ์เดินทางมาที่นี่” เธอพูดก่อนกางแขนสองข้างออก “เลือกสิ นักเดินทาง ผู้มีหัวใจแห่งความบริสุทธิ์ เพื่อเป็นการตอบแทนความดีของเจ้า เราจะให้ข้อมูล แก่เจ้า เจ้าจะเลือกสิ่งใดระหว่าง... ทำอย่างไรเจ้าจะได้การ์ดแอเรียลล์ วิหาร วงศแห่งคำสัญญาสีขาว หรือ... ทำอย่างไรจะผ่านอารักษ์ทั้งสิบของวิหารนี้ได้”

เธอพูดแล้วหายใจฝ่ามือขึ้น ภูตแสงตัวเล็กๆ ก่อเกิดจากฝ่ามือ นั้น ภูตที่ เกิดขึ้นนับสิบตนบินไปมาพร้อมด้วยเสียงหัวเราะเร่ร่อน

“ไม่เหมือนยัยบ้านั้นเลยแฮะ พี่น้องกันจริงรึนี้... สองนาที่” แทนพูดกับ ตัวเองถึงเวลาที่เหลืออยู่

“เจ้าครุ่นคิดสิ่งใดรึนักเดินทาง เลือกละ... ถึงเวลาที่เจ้าต้องเลือกสิ่ง ที่อยากรู้ เจ้าสามารถเลือกได้เพียงหนึ่งจากสอง” น้ำเสียงอ่อนโยน ดวงตาสีทองสื่อความจริงใจ เทพีโพรมิสเซสแอนโดรเมด้ารอฟังคำตอบของชายหนุ่ม

“ทำยังไงให้ได้การ์ดแอเรียลล์ ฉันเลือกทำยังไงให้ได้การ์ดแอเรียลล์” แทนตอบทันที แต่ดูเหมือนเวลาสองนาที่ยังพอจะเหลืออยู่

“เลือกแอเรียลล์สินะ” เทพีตรงหน้าแทนไปรยยิ้มงดงาม “วิธีการผ่าน อารักษ์ทั้งสิบคือแสดงพลังให้เขายอมรับ แสดงพลังของเจ้าให้เหนือพวกเขา หากเลือกพิสุจน์พลังกับพวกเขาที่ละตน พวกเขาจะแข็งแกร่ง และหากเลือก พิสุจน์กับทั้งสิบพร้อมกัน... พวกเขาจะอ่อนแอลง”

“ฉันเลือกแอเรียลล์นะ” แทนหรีตามองเทพีที่ลอยอยู่กลางอากาศ หยอกล้อกับภูตแสง

“ใช่... เจ้าเลือกวิธีการได้การ์ดแอเรียลล์” เธอพูดขณะยิ้มกับภูตที่บิน

แต่แล้วจู่ๆ เสียงหัวเราะก็ดังลั่น โพรมิสเซสแอนโดรเมด้าหัวเราะร่าก่อน
ตวัดมือไปข้างหน้า ทำให้หน้าตาของวิหารทุกบานแตกกระจายส่งเสียงดัง

“คิดว่าเจ้าฉลาดแล้วสินะ! ผู้ที่ไม่เลือกอะไร...จะต้องพบกับความตาย
ที่แน่นอน!” เธอหัวเราะก๊อง “เมื่อเจ้าเลือกเช่นนั้น ข้า ผู้พิทักษ์ทั้งสิบ และ
เทวทูตปีกเทาทั้งสิ้นจะร่วมมือกันจัดการเจ้าเอง!”

ลีนเสียงกร้าว แทนต้องทำตาโตด้วยความตกใจ เทพีตรงหน้าเรียกผู้
พิทักษ์ปีกสีขาวสิบตนซึ่งสวมเกราะงดงามแต่คนละเจดสีออกมา หลังจากนั้น
เทวทูตปีกสีเทาที่น่าจะมีระดับสูงกว่าผู้พิทักษ์ก็ปรากฏกายอีกสี่ตน

เทพีแห่งคำสัญญา โพรมิสเซสแอนโดรเมด้า เลเวล 489 เข้าสู่การต่อสู้
ผู้พิทักษ์แห่งคำสัญญาสีขาวทั้งสิบ เลเวล 401 ปรากฏตัว เทวทูตปีกเทาแห่ง
มหาวิหาร เลเวล 412 จำนวน 4 ตนปรากฏตัว ผู้ถูกสังหารในวิหารวงกตแห่ง
คำสัญญาสีขาวจะถูกส่งไปยังก้นอเวจีที่หม่นดำกว่าความดีที่แปรเปลี่ยน

“ก่อนตายขอลถามคำถามหนึ่ง” เสียงแทนดังขึ้น เขาส่ายหน้าแล้วก้มหลบ
สายตา

“ถามมา...ครั้งนี้ข้าจะตอบตรงๆ” โพรมิสเซสแอนโดรเมด้าตอบก่อน
ถอยไปอยู่แนวหลังสุดแล้วใช้สปีดสนับสนุนให้เทวทูตทั้งสิบสู้กับตัวเอง

“ไม่ว่าฉันเลือกข้อไหน...เธอก็จะทำแบบนี้อยู่แล้วสินะ” แทนถามเสียง
เรียบ และคำตอบที่ได้รับก็ตามมาหลังเสียงหัวเราะร่า

“ใช่...ไม่ว่าใครที่คิดจะแย่งชิงการ์ดแอเรียวิหารวงกตแห่งคำสัญญา
สีขาว...มันต้องตาย! หมดเวลาแล้ว...ตายเสียเถอะ!”

“เฮ้อ” แทนส่ายหน้า หลังจากนั้น...เขาก็พุ่งตรงเข้าหาเทพีแห่งคำ
สัญญา!

“แมน อิน เดอะ มิร์เรอร์!”

“แมน อิน เดอะ มิร์เรอร์!”

“แมน อิน เดอะ มิร์เรอร์!”

ชายหนุ่มเรียกใช้สกลิระรัว โดยที่เป้าหมายของสกลิคือโพรมิสเซสแอนโดรเมด้าที่ร้ายเวทอยู่ตรงหน้า เหล่าเทวทูตและผู้พิทักษ์เรียกใช้สกลิ แทนยังคงใช้สกลิแมน อิน เดอะ มีร์เรอร์ ไม่เลิก เขาใช้ความเร็วหลบหลีกผู้พิทักษ์ที่รุมเข้ามา และเมื่อเหลืออบดูเวลาที่เหลืออยู่...แทนก็ยิ้มเจ้าเล่ห์

“ขอใบ้ให้ยิ้มสกลิชนะเจ้า...เวลาหมดแล้วอย่างที่ท่านว่าจริงๆ นั่นละ...ท่านเทพี” และเมื่อสิ้นเสียง...ระเบิดจากวิหารต่างมิติก็ทำงาน ไม่มีค่าความเสียหายใดๆ เกิดขึ้น...มีเพียงตัวอักษรปรากฏขึ้นด้านบนหัวแทนและเหล่าศัตรูตรงหน้า

“Mortal Damage!” “Mortal Damage!” “Mortal Damage!”

“Mortal Damage!” “Mortal Damage!” “Mortal Damage!”

“Mortal Damage!” “Mortal Damage!” “Mortal Damage!”

“Mortal Damage!” “Mortal Damage!” “Mortal Damage!”

“Mortal Damage!” “Mortal Damage!” “Mortal Damage!”

“Mortal Damage!”

ผู้ที่อยู่ในห้องโถงทั้งหมดสลายกลายเป็นละอองแสง แทน โพรมิสเซสแอนโดรเมด้า ผู้พิทักษ์ทั้งสิบ และเทวทูตปีกเทาทั้งสิ้น...ทุกทิวตัวตนสลายกลายเป็นละอองแสง ทุกสิ่งกลับสู่ความเงียบ สายฟ้าสีดำแลบแปลบปลาบที่ด้านนอก สายลมเหน็บหนาวพัดมาด้านใน และเมื่อเวลาไม่ก็วนที่ผ่านไป...

ละอองแสงที่ล่องลอยก็รวมตัวก่อเป็นร่างของผู้เล่นในชุดสีน้ำเงิน ชุดของผู้ใช้อชีพเดสทินี่เบรกเกอร์

“คุ้มค่า...จริงๆ กะว่าจะซื้อไว้กันตายจากพวกสกลิประหลาดของบอสระดับสูงๆ นี่ได้ใช้งานเลย ตอนแรกคิดว่าจะได้ฆ่าแค่ผู้พิทักษ์ทั้งสิบ แต่นี่แจกลดแลกแจกแถม พาตัวเองกับเทวทูตปีกเทามาให้ซะงั้น” แทนหัวเราะเบาๆ กลางห้องโถงที่เงียบสงัด ก่อนเรียกการ์ดใบหนึ่งขึ้นมาตรวจสอบ

มันคือการ์ดแอเรียที่มีผลกับผู้ใส่การ์ดนี้ในเด็คเท่านั้น ต่างจากการ์ดภูตปราสาท ที่เพียงครอบครองค่าพลังต่างๆ ก็เพิ่มขึ้นทันที

การ์ดแอเรีย...น้ำพุแห่งบาบิโลน

AreaB

▣ น้ำพุแห่งบาบิโลน ▣

ประเภท : แอเรีย

การ์ดใบนี้ไม่สามารถเรียกใช้ได้ เมื่อทิ้งการ์ดน้ำพุแห่งบาบิโลนลงสู่สุสาน จะนับว่าการ์ดที่ถูกต้องมีจำนวน 2 ใบ และทุก 3 นาที การ์ดใบนี้จะกลับสู่มือผู้ใช้

- หากมีการ์ดใบนี้อยู่ในเด็ค เมื่อผู้ใช้เด็คตายด้วยค่าความเสียหายที่เกินกว่า 50 เปอร์เซนต์ ของ HP Max ผู้เล่นจะฟื้นกลับมาอีก 1 ครั้งด้วย HP 1 โดยไม่เสียสิ่งใด เมื่อผลนี้ถูกใช้งาน จะกลับมาใช้งานได้อีกใน 72 ชั่วโมง

ผู้เล่นแทนไทยจัดการเหล่าเอเทอร์นิตี้ทั้ง 15 ตน เทพีแห่งคำสัญญา โพรมิสเซสแอนโดรเมต้า เลเวล 489 ขณะที่ผู้ใช้พิทักษ์แห่งคำสัญญาสี่ขา ทั้งสิบ และเทวทูตปีกเทาทั้งสี่แห่งมหาวิหารได้สำเร็จ ผู้เล่นแทนไทยได้รับการ์ด แอเรียวิหารวงศแห่งคำสัญญาสี่ขา ระดับ H จำนวน 1 ใบ ได้รับการดเมจิก ระดับ 42 ดาว อาร์มี ออฟ เดอะ ฟอลเลน (Army of the Fallen) จำนวน 1 ใบ ได้รับการดอ็ควิป คันครลาสต์โพรมิส ระดับ 41 ดาว ฟรีเมียม

ผู้สังหารเหล่าเอเทอร์นิตี้ ไม่ได้รับค่าประสบการณ์ใดๆ หากแต่ผู้เล่นจะได้รับค่า เบรฟพอยต์ (Brave Point) อันแสดงถึงความกล้าหาญทดแทน เมื่อค่าความกล้าหาญถึงระดับ ผู้เล่นสามารถรับรางวัลได้ที่โรงประมุขในเมือง วากูคัส

ผู้เล่นแทนไทยได้ค่าเบรฟพอยต์ 2,017 แต้ม

“หา! ระดับ H เนี่ยนะ เจ้เลเวลสี่ร้อยกว่าให้แอเรียระดับ H! เกมนี้มันไร้ตรรกะที่มนุษย์คู่ควรจะมีแล้ว แล้ว...ไอ้เบรฟพอยต์นี่มันอะไรกัน!” แทน

ไวววยเมื่อได้ยินระดับของการ์ดแอเรียที่ได้มา เพราะมันเป็นระดับต่ำที่สุดใน DWO

อันมนุษย์ซึ่งมองแต่สิ่งที่ตัวเองสูญเสีย โดยไม่กล่าวถึงสิ่งที่ตัวเองได้มา เป็นผู้ไม่รู้คุณค่าแห่งการก่อเกิด มีค่าเพียงเศษธุลีดิน ไม่...ระบบไม่ได้ว่ากล่าวท่านแต่อย่างใด ถึงท่านจะได้การ์ดเมจิกระดับ 42 ดาว ถึงท่านจะได้การ์ด อีควิปที่เหมาะสมกับตัวเองและยังเป็นระดับฟรีเมียม...ระบบก็ไม่ได้ว่าท่านแต่อย่างใด ไม่ได้ว่าท่านไม่มองดูสิ่งที่ได้ให้ครบถ้วน...ไม่ได้ว่าเลยจริงๆ

แทนหรือตาทันทีที่ได้ยินเสียงจากระบบ

“น่าน...ไม่เคยพลาด ฉันพลาดที่โรมันใส่เต็มทุกที่ไ้ระบบนี้” ชายหนุ่มถอนใจแล้วเดินไปริมห้องใกล้กำแพง ก่อนนั่งลงที่นั่น

“ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเขาเลยสักนิด ดันโผล่มาประจำ” เขาบ่นพร้อมกับฟังหลังกับกำแพงแล้วถอนใจ

ผู้เล่นแทนไทยสำเร็จควอสต์ ‘คำไหว้วานของเทพธิดา’ สิ่งที่จะได้รับหรือเรื่องที่ต้องทำต่อไป โปรดรอรระบบแจ้งให้ทราบอีกครั้ง

“เฮ้อ! พอโดนว่าว่าไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง ก็เลยทำเป็นประกาศว่าตัวเองมีหน้าที่ แต่...ได้ข่าวว่าที่ท่านไม่รู้อะไรเลยเรื่องควอสต์” ครั้งนี้ไม่มีเสียงตอบกลับมา เสียงจากระบบเงียบหายไป และข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับควอสต์ที่แทนทำสำเร็จยังไม่ถูกแจ้ง

“อ้าว! แล้วไม่แจ้งกันแบบนี้ ไม่วารปกลับด้วย และฉันจะทำยังไงละแล้วเดี๋ยวเจ้าพวกนั้นก็ต้องรีบกลับไปโลกเดิม เชื้อเพลิงสตาร์ครอสเซอร์ยังเป็นเลเวลต่ำอยู่ บินข้ามมิติได้ไม่ไกลเสียด้วยสิ” แทนพูดถึงเรื่องๆที่เมื่อก่อนเขาเข้าใจผิดไปหลายอย่าง

ในตอนแรกแทนคิดว่าเซิร์ฟเวอร์แต่ละแห่งของ DWO ที่แบ่งผู้เล่นออก

เป็นหลายโลกเสมือนกำลังจะถูกรวมกัน เพราะเขาเห็นว่าจำนวนผู้เล่นเพิ่มมากขึ้นกว่าตอนที่เข้ามาในเกมนี้ใหม่ๆ แต่จริงๆ แล้วแทนคิดผิด เพราะจำนวนคนที่เพิ่มขึ้นเกิดจากการที่เกมได้รับความนิยมมากขึ้น

แต่ก็มีหลายส่วนที่แทนคิดถูก...การข้ามเซิร์ฟเวอร์มีอยู่จริง

DWO มียานบินระดับสูงที่สุด ซึ่งความหายากในเวลานี้อยู่ในระดับสูงมาก ขนาดที่ว่าในบางเซิร์ฟเวอร์ยังไม่มีผู้ครอบครองเลยด้วยซ้ำ สตาร์ครอสเซอร์ (Star Crosser) ยานบินระดับจีเวลที่แทนได้มาจากการสู้กับบราสคือยานบินระดับสูงที่พากลุ่มผู้เล่นจำนวนหนึ่งบินข้ามส่วนที่เรียกว่า ‘รอยแยกของมิติ’ ไปยังอีกเซิร์ฟเวอร์หนึ่งของ DWO ได้ แต่...ข้อจำกัดนั้นมีอยู่ เวลาในการเดินทางแต่ละครั้งของสตาร์ครอสเซอร์ระดับเลเวลนี้ จะอยู่ในต่างมิติได้ไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบนาที่ต่อสัปดาห์ ทำให้ไม่สามารถเข้าไปยังเซิร์ฟเวอร์อื่นได้นานนัก เพื่อคงความสมดุลเอาไว้ในระดับหนึ่ง

“ไอ้พวกที่มาเก็บภูนาส โรดาเลียส นั้นต้องเป็นพวกที่มาจากเซิร์ฟเวอร์อื่นแน่ๆ แต่มันทำได้ยังไงกัน สตาร์ครอสเซอร์เรานั่งได้แค่เจ็ดที่นั่ง รวมสกลของสโนว์ทำให้ได้เก้าที่...มันเอาคนแค่แปดคนมาฆ่าเจ้าภูนาส โรดาเลียส ที่ทเวลฟ์ริงก็ล้มไม่ได้ได้ยังไง” แทนนั่งเหยียดขาออกไปกับพื้นแล้วมองไปนอกหน้าต่างที่สายฟ้ายังไม่หยุดพาดผ่านท้องฟ้าสีดำ

ผู้เล่นแทนไทยเคลียร์ควอสต์ ‘คำไหว้วานของเทพี’ สำเร็จ ได้รับควอสต์ ‘ตามหาวิญญาณเทพีที่สูญสลาย’ ผู้เล่นแทนไทยต้องตามหาและช่วยเหลือวิญญาณของเทพีโพรมิสเซสแอนโดรเมด้าที่ถูกดึงสู่วิหารใต้พิภพแห่งความสิ้นสูญ ผู้เล่นจะถูกวาร์ปสู่เส้นทางโดดเดี่ยวแห่งหุบเหวซีรากัว...ผู้เล่นไม่สามารถกลับสู่มิติปกติได้หากไม่ผ่านการทดสอบ

“เวร...โดนควอสต์ต่อเนื่อง โดนเจ้แห่งความปรานีเล่นงานเสียแล้ว แทนไทยเอ๊ย!” คนพูดสายหน้าให้ตัวเอง “ดูท่าแกตั้งใจส่งเราไปดองไว้ในดันเจี้ยนนั่นแน่” พุดจบร่างของแทนก็หายไปจากวิหารวงกตแห่งคำสัญญา

สี่ขา ก่อนปรากฏตัวอยู่บนเส้นทางแคบกว้างไม่ถึงสองเมตร ทอดตัวยาว ลัดเลาะไปตามหุบเหวที่มองไม่เห็นกัน

ราชันวิหค...เดทชาโดว์ (Death Shadow) เลเวล 500 ปรากฏตัว หาก ผู้เล่นถูกเดทชาโดว์สังหาร จะถูกส่งกลับไปยังจุดเริ่มต้นของเส้นทางโดดเดี่ยว และเสียเลเวลจำนวน 5 เลเวล

“เอาเข้าไป...เราเลเวล 393 มันมาเลเวล 500 แล้วตอนนี้ตายไม่ได้แล้ว นะเว้ย!” แทนโดยขึ้นทันที และเสียงจากระบบก็ดังขึ้นทันทีเช่นกัน

วิหารแห่งนักเดินทางอยู่ด้านหน้าไกลออกไป เมื่อท่านไปยังที่แห่งนั้น...
ทุกความตายจะหยุดคล้ากราย

“แล้วทำไมเพิ่งจะมาบอกกก!” แทนร้องเสียงสูงก่อนมองไปด้านหน้า เขาเห็นวิหารสี่เสาอยู่ไกลออกไป และในเวลาเดียวกัน แทนก็เห็นอีกสิ่ง...เงา ขนาดมหึมาทอดลงมายังเบื้องล่าง เขาเห็นบางสิ่งบินอยู่บนท้องฟ้า แต่ไม่ว่า จะมองอย่างไร แทนก็ไม่เห็นเจ้าของเงานั้นได้ชัดเจนนัก ความสูงที่เจ้าของเงา บินอยู่สูงเกินกว่าสายตาจะแยกแยะได้

“วิ่งสิครับ” แทนรีบใช้ทุกสติลเพิ่มความเร็วในการเคลื่อนที่และพุ่งตัว วิ่งไปยังจุดหมาย เขาวิ่งสู่วิหารแห่งนักเดินทางบนเส้นทางโดดเดี่ยว “บ้าเอ๊ย! เราน่าจะผ่านควอสต์ที่จริงๆ แล้วตัวเราเลเวลยังไม่ถึง คราวนี้ไม่มีตัวช่วย...ก็ เหลือแต่ช่วยลั่วนๆ สิครับ”

ทั้งที่ยังวิ่งหนีตาย ชายผู้จ้องเงาบนพื้นก็ยังพูดถึงสาเหตุของเรื่องที่พบ อยู่ในตอนนี้

แทนวิ่งตรงดิ่งไปยังวิหารเบื้องหน้า เขาไม่ได้เหลือบดูด้านบนอีกเลย ชายหนุ่มคิดในใจว่า ถ้าถูกฆ่าก็น่าจะเสีย 5 เลเวลเท่านั้น ที่สำคัญก็คือ หากเขาตาย จะทำอย่างไรให้ครั้งต่อไปรอดไปยังจุดหมายได้สำเร็จ แต่ด้วย

ความคิดที่มีในตอนนี้ แทนยังไม่รู้ว่าจะมีวิธีการอะไรทำให้เป็นไปได้

แต่แล้วเสียงหนึ่งก็ดังขึ้น...

“แทน! นายอยู่ไหนนะ!” เสียงนิกก็นั่นเอง ทำเอาแทนถึงกับตาโต แต่เมื่อมองไปรอบๆ ก็เห็นว่าตัวเองยืนอยู่หน้าทางเข้าวิหารแห่งนักเดินทางในเส้นทางโดดเดี่ยว เขาเข้ามาอยู่ในอาณาเขตที่มีรั้วเก่าๆ พังล้อมรอบได้โดยยังไม่ตาย

“อ้าว! ที่นี้มันติดต่อกันได้ด้วยรี” แทนบ่น

“เฮ้ย! ฉันถามก็ตอบก่อนสิ เดี่ยวแม่ฆ่าทิ้งเลยนี่!” เสียงเขี้ยวๆ ดังมาทางระบบสื่อสาร

“อ่า...ใจเย็น” แทนพูดพร้อมมองรอบตัว “ฉันวาร์ปไปหาโจทก์เก่ามา เอราระเบิดไปฝากเจ๊แก แต่ไปๆ มาๆ ไปฆ่าพี่สาวเจ๊ที่เลเวล 489 เข้า ระเบิดนั้น บั้มชะกระจุย แล้วนั่นล่ะ...ฉันเลยถูกส่งมาที่ไหนไม่รู้ แกมยังมีนิกเลเวล 500 เต็มเปี่ยมบินไล่ฆ่าอยู่นี่”

พูดจบคนพูดก็ถอนใจยาว

“โดนไล่ฆ่าทำไมแกไม่ตายล่ะ” เอ็ดเวิร์ดแทรกเข้ามา

“ปากพี่เป็นสิริมงคลมากพี่เอ็ด” แทนทำเสียงเอือม

“พวกเรากลับมาที่ปราสาทหลักแล้วล่ะ” นิกก็ว่า “พอดีมีใครที่ไหนไม่รู้ บุกปราสาทเรา ไม่สิ...ไม่น่าเรียกว่ามาบุก น่าจะเรียกว่าหลงทางมา”

“อ้าว! เหรอ แล้วตายตีใหม่ละนั่นพวกนั้น” แทนไม่ได้ตื่นเต้นอะไรกับเรื่องนี้นิกก็บอก เขาเดินเข้าไปในวิหารแห่งนักเดินทางแล้วนั่งบนม้าหินเก่าคร่ำคร่า ภายในวิหารทรวดทโรม หลังคาบางส่วนผู้พังทำให้มองเห็นท้องฟ้าด้านบน...และเห็นเงาทะมึนที่ยังบินวนเวียน

“ไม่รู้สิ...แต่เจ้าบ้าเคลวินกับเฮสออกไปรอที่หน้าปราสาท...แต่ดูท่าแล้ว ดูไม่จืดเลยทีเดียวน พวกนั้นเลเวลเฉลี่ยก็พอได้นะ เลเวลสองร้อยกว่าๆ มากันยี่สิบกว่าคน แต่โชคร้ายไปหน่อย คุณต่อสู้นันโหดเกิน ยิ่งนายไปทำควอสต์เปลี่ยนให้ปราสาทปราสาทแทนไอด้วยแล้ว...ส่งสารพวกที่เจอเข้าไปจริงๆ” นิกก็เล่า ส่วนแทนหัวเราะว่า

“ราสโหดมากเลยนะคะมาสเตอร์!” โอบปรากฏตัวแล้วทำหน้าที่จริงจัง “สงสารพวกที่มาจัง”

“ซึ่งเข้าใส่เลยละไอ มาสเตอร์เจอมาเองกับตัวเต็มๆ” แทนพูดแล้วนึกถึง ตอนเขากับคนในปาร์ตี้ต่อสู้กับราสที่คาดฟ้ายานเฟทเดสทรอยเยอร์ “ว่าแต่... คุ่มแะที่เอาเจ้าเคลลินมาเฝ้าปราสาท ได้เฮสแถมมาด้วย ส่วนควสต์เปลี่ยน ตัว NPC ไม่โหดอย่างที่คิด เลยซึลๆ”

“เดี่ยว...แล้วนายจะทำยังไงนะแทน” บลานซ์แทรกขึ้น ส่วนคนถูกถาม ถอนใจยาวก่อนตอบ

“กินะ...ก็ต้องหาทางรอดออกไปนั่นละ เพราะตายแล้วก็น่าจะกลับมา ที่วิหารนี้ เถมระบบมันประกาศว่าถ้าเคลียร์ไม่ได้จะออกไปไม่ได้ด้วย” พูดจบ ก็ตามด้วยเสียงถอนใจอีกคร้ง

“ว่าแต่...ออกไปไม่ได้ แล้วเข้าไปได้ไหม” เอ็ดเวิร์ดถามเสียงมึน แต่คำพูด นั้นทำให้แทนตาโต

“เอ้อ! นี่ติดต่อกันได้ มันก็น่าจะใช้ได้นะ! พี่เอ็ดนี่สุดยอดไปเลย!” แทน ดันตัวลุกขึ้นยืนแล้วทำเสียงเรงร่า

“แหง...นี่ละท่านเอ็ดเวิร์ด จอมพลิกวิกฤตเป็นตลาด” เสียงคนพูดภูมิใจ

“จะเอาอะไรก็เอาเถอะท่าน” แต่เสียงนิกก็ซึ่งเป็นคนฟังนั้นเอือม

“ลีดเดอร์คอล! (Leader Call)” แทนเรียกใช้สกิล และหลังจากนั้น...ก็ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“อ้าว! เรียกพวกนั้นมาไม่ได้หรอกรี” เขาถอนใจยาวแล้วส่ายหน้า แต่ แล้ว...ไม่นานนักละของแสงก็ก่อเกิดเป็นรูปร่าง เพื่อนๆ ของแทนถูกเรียกมายัง วิหารนักเดินทางบนเส้นทางโดดเดี่ยว

บลานซ์ นิกก็ เอ็ดเวิร์ด ลิน สโนว์ และแคล ถูกส่งมาถึงที่ที่เขาอยู่ ส่วน อายะและทากะไม่ได้เข้าสู่ DWO มาสักพักหนึ่งแล้ว

“โทรมสุดๆ ไร้อารยธรรมอย่างสิ้นเชิง” แคลพูดขึ้นทันทีเมื่อมองไป รอบๆ

“หัวหน้าคะ...จะเรียกจะทำอะไร บอกกันก่อนก็ดีนะคะ ฉันทอบคำถาม

ในกระดานข่าวอยู่ ยังไม่จบประโยคด้วยซ้ำ ท่าทางเจ้าคนที่ถามแยะแยะ”
 สโนว์หิ้วขบวน หน้าหนึ่ง

“มันถามว่าอะไรล่ะ” แทนซัทสนใจ

“ ‘ดันเจี้ยนทางใต้ดินดราโก้จะผ่านยังไง’ ค่ะ เขาถามแบบนั้น” คน
 ถูกซักตอบ และคนอื่นๆ ก็หันมาสนใจเช่นกัน

“แล้วมันผ่านยังไงนะสโนว์” เอ็ดเวิร์ดทำตาโต

“สโนว์?” สโนว์หันขวับแล้วหรีตามองเอ็ดเวิร์ดทันที ซึ่งคนถูกมองพอ
 ได้ยินคำพูดนั้นก็ทำตาโตตกใจกลัว “ชอบค่ะ ต่อไปทุกคนเรียกฉันว่าสโนว์นะ
 ค่ะ”

“หา...” แทนทำหน้าเหย

“น่ารักดีนะสโนว์” บลานซ์หน้าหนึ่งแล้วยิ้มให้

“เฮ้ย! เดียวก่อน...เอาเรื่องที่เธอเล่าไม่จบก่อนสิสโนว์!” แทนโวย

“หัวหน้าคะ” สโนว์ตัววัดสายตาใส่ “วี้คะ...สโนว์วี้คะ อย่าตั้งให้ย้า”

คนพูดเสียงเข้ม จนแทนอ้าปากหวอ แต่สุดท้ายก็พยักหน้ารับ

“จ๊ะ...สโนว์ เล่าต่อเถอะจ๊ะ”

“มีคนถามว่าดันเจี้ยนทางใต้ดินดราโก้จะผ่านยังไง วิธีผ่านก็คือ ต้อง
 ไม่ยุ่งกับมังกรที่อยู่หน้าถ้า ให้น้ำเข้าไปอย่างเดียว ฉันกำลังพิมพ์ว่า ‘สวมังกร
 ไปก็ไม่ผ่าน ให้น้ำไปข้างในเลย’ แต่พิมพ์ไม่เสร็จ หัวหน้าก็เรียกมาก่อนล่ะ
 ค่ะ” สโนว์ตอบ

“แล้วพิมพ์ไปว่าอะไรล่ะ สโนว์” เอ็ดเวิร์ดถาม

“สวมังกรไป” เสียงตอบกลับ

“หืม?” บลานซ์เสียงคอกคอก

“ใช่ค่ะ...ฉันตอบได้แค่ว่า ‘สวมังกรไป’ ปานนี้...คนที่ถามน่าจะตั้งหน้า
 ตั้งตามังกร...หรือไม่กี่โดนมังกรฆ่าแล้วล่ะคะ” เธอพูดแล้วถอนใจ

“สู่อคติ” เอ็ดเวิร์ดว่า

“สู่อคติมั้งพี่เอ็ด” แทนแย้ง

“น่าน...มันต้องอย่างนั้น ช่วยกันรับมือทำมาหากิน เมื่อกี้ตอนเปลี่ยน

วิกฤตเป็นตลาดก็พลาดไม่มีคนรับมุกไปรอบหนึ่งละ” เอ็ดเวิร์ดหัวเราะว่าแล้วใช้มือจับปีกหมวก

“เออ...ว่าแต่ว่าช่างมันเถอะ ถ้าเจ้าพวกที่ว่ามันจะโง่ถามเอาอย่างเดี๋ยวก็น่าปล่อยให้มันตายไปละกัน” แทนโบกไม้โบกมือ “มาว่าเรื่องของพวกเราดีกว่าจะรอดจากที่นี่ไปยังไง”

“ได้ข่าวว่ามันเรื่องของแคนะ...ดันลากอัจฉริยะอย่างฉันเข้ามาพัวพันแต่อย่างว่า...ถือว่าช่วยเอาบุญละกัน” พอจบคำพูดของแคล แทนก็หรีตตามองแล้วพูดขึ้น

“พูดมากอย่างกับผู้หญิง” เขามองแคลด้วยหางตาแล้วเสะยะยิ้ม ซึ่งคนถูกมองแกลังทำไม่รู้ไม่ชี้

“จริงของเจ้าแทน” เอ็ดเวิร์ดพยักหน้าเห็นด้วย

“แล้วเอายังไงกันละที่นี่...มันมีข้อแม้อะไรบ้างที่จะออกไปได้” นิกก็พูดแล้วถอนใจยาว ส่วนแทนซึ่งเป็นคนต้นเรื่องยิ้มแหยพร้อมกับยกมือขึ้น ใช้นิ้วพันผมตัวเองเล่น

ทางด้านปราสาทผลิตไอเซนเกอร์...

“ปราสาทนั่น...ไซของพวกไอเซนเกอร์หรือเปล่า!” ชายคนหนึ่งตะโกนขึ้นท่ามกลางพายุหิมะที่พัดอยู่บนเทือกเขา

“ท่าทางข่าวลือที่ถูกปล่อยว่าที่นี่เป็นที่ตั้งของปราสาทกิลด์ไอเซนเกอร์น่าจะเป็นจริง” ชายที่ดูท่าจะเป็นหัวหน้าของกลุ่มคนราวสี่สิบคนเอ่ยขึ้น พวกเขาลงมาจากยานบินสีลำซึ่งลุยฝ่าท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยพายุหิมะมา

“เอายังไงดีครับหัวหน้า”

คนถูกถามเสะยะยิ้มก่อนสั่งการ

“ไม่ยังไงหรอก ยังไงไอ้พวกไอเซนเกอร์ก็อยู่ในรายชื่อที่เราจะล่าอยู่แล้วเก็บมันเลยแล้วกัน” คนพูดยิ้มกระหยิ่ม พาพวกมุ่งหน้าไปยังด้านหน้าปราสาทผลิต และเมื่อไปถึง...ประตูปราสาทก็เปิดออกทันที

“มันกลัวหัวหน้าละสิครับ สมเป็นหัวหน้ากิลด์เรา พวกเราดาร์กอิบลูชั่น

นับเป็นดาวรุ่งของเกมนี้เสียวนะครับ” เจ้าลูกน้องพูดขึ้น กิลด์ที่รวมตัวกันอยู่หน้าปราสาทไอเซนเกอร์มีอาชีพหลากหลาย ทั้งยี่สิบสองคนเลเวลเฉลี่ยราว 200 แต่ตัวหัวหน้าเลเวลถึง 270

“มันอาจเป็นกับดัก” เจ้าตัวหัวหน้าที่มีสายอาชีพเป็นเรนเจอร์พูดขึ้น

“ถ้าอย่างนั้นเอายังไงดีครับ ส่งแนวหน้าไปก่อนไหม” ลูกน้องคนเดิมถาม

“เดี๋ยวพวกผมลุยเองครับลูกพี่” หนึ่งในอัศวินที่อยู่ในกลุ่มเสนอตัว

“ไม่ต้อง” เสียงสั่งเข้ม คนเป็นหัวหน้าดูจะไม่เห็นด้วยกับความคิดนั้น

“เราเข้าไปด้วยกันนี่ละ จำนวนคนกว่ายี่สิบ แต่ละคนเลเวลระดับสองร้อย เราโค่นกิลด์มีชื่อมาเยอะแยะ ที่นี่ก็น่าจะไม่ต่างกัน สุดท้ายปราสาทนี้ก็ต้องเป็นของเรา”

คนพูดมั่นใจ เพราะในขณะนี้ DWO เซิร์ฟเวอร์ที่พวกตนเล่นอยู่นั้นมีกิลด์ใหญ่เหลืออยู่ไม่มากนัก และที่มีกำลังคนมากที่สุดก็คือทเวล์ฟวิงก์ รองลงมาคือคริสตัลอินเฟอร์โน ส่วนไอเซนเกอร์นั้นมีจำนวนสมาชิกไม่ถึงสิบคน

และชื่อเซิร์ฟเวอร์ที่พวกเขาจกญักกันอยู่นี้มีชื่อว่า...โฮป (Hope)

โดย DWO นั้นแต่เริ่มเดิมทีมีทั้งหมดสามเซิร์ฟเวอร์ ไไลฟ์ (Life) เบรฟ (Brave) และเฟท (Fate) แต่ในขณะนี้ ด้วยจำนวนคนที่เพิ่มมากขึ้น เซิร์ฟเวอร์ทั้งหมดถูกเพิ่มขึ้นเป็นหก โดยเพิ่มเซิร์ฟเวอร์ที่ชื่อว่า โฮป (Hope) โซล (Soul) และแองเจิล (Angel)

“ยึดปราสาทนี้มาเป็นของเรา! จากเลเวลที่พวกแกมี...ไม่น่าใช่เรื่องยาก!” เมื่อหัวหน้าสั่งการ คนของกิลด์ดาร์กอลิธชันก็บุกเข้าสุปราสาทผลิกไอเซนเกอร์ คนพวกนั้นเข้าสู่ลานกว้างส่วนหน้าปราสาท และเมื่อประตูปราสาทชั้นในเปิดออก ชายในชุดขาวก็เดินออกมาพร้อมกับชุดเกราะสีดำที่เคลื่อนไหวได้ด้วยตัวเอง

เคลื่อนไหวด้วยเจตจำนงของผู้สร้างเกราะนี้ขึ้นมา...

“เมื่ออยู่พอดี” ชายในชุดสีขาวพูดก่อนทำท่าท้าว ส่วนเกราะสีดำที่ยืนอยู่ด้านข้างเรียกดาบเล่มยักษ์มาปักลงบนพื้น “เจ้าพวกนั้นทิ้งให้พวกเราเฝ้า

ปราสาทนี้มันน่าเบื่อจริงๆ เดี๋ยวเก็บไอ้พวกนี้เสร็จตามไปด้วยดีกว่า ไหน...อยู่ตรงไหนกันแล้ว”

ชายคนเดิมไม่สนใจคนทั้งสี่สิบสองคนตรงหน้า เคลวินเรียกหน้าจ้อออกมา และในที่สุดเขาก็รู้ตำแหน่งของพวกเขาแทน

“เส้นทางโดดเดี่ยวรี เจ้าพวกนี้มันก็สรรหาที่ไปกันจริงนะ แต่...ถึงสุดท้ายหล່อยอย่างเราไว้กับไอ้พวกมดปลวกแบบนี้ มันน่าหงุดหงิดจริงๆ”

“หัวหน้าครับ! ไฉนมันน่าหงุดหงิดพวกเราเป็นมดปลวก!” เจ้าลูกน้องโวยวายเสียงแข็งแล้วชี้เคลวินกับเฮส

“พวกมารยาททรมาก็อย่างนี้แหละ ได้ข่าวมาเหมือนกันว่ากิลด์นี้มันบ้าๆ บอๆ ที่ได้การ์ดดีๆ มาเพราะมีทเวลฟ์วิงกับคริสตัลลินเฟอร์รินช่วยจริงๆ แล้วตัวกิลด์ไม่มีอะไรเลย...กระจอกที่สุดในพวกกิลด์ชื่อดังแล้วละ” เจ้าคนเป็นหัวหน้าพูดแล้วเรียกคันทูสิด้าออกมา “คราวนี้ไม่มีกิลด์อื่นช่วย ดูซิว่ามันจะรอดไปได้ยังไง”

“ไอ้ที่เจ้าพวกนี้บ้าๆ บอๆ นะฉันไม่เถียง...แต่ที่ว่ากระจอกที่สุดในเกมคนเฝ้าปราสาทที่อยู่ข้างบนนั่นหรือยัง” เคลวินพูดแล้วสะบัดมือควงดาบเรียบางที่ลอยอยู่ในอากาศ ก่อนจดปลายไปทางด้านบน และเมื่อคนของดาร์ก-อิลลูชันเลื่อนสายตาขึ้นไปมอง ภาพผู้พิทักษ์ปราสาทผลึกก็ปรากฏ

ภูตเพลิงคุกเข่าทอดสายตาลงมายังเบื้องล่าง ราชสยายปีกแห่งไฟแล้วคำรามก้อง ส่งทั้งความร้อนและเขม่าควันแห่งการเผาเผาเป็นวงกว้าง

“สามต่อสี่สิบสอง...” เคลวินพยักหน้า “สามต่อสี่สิบสองนี่ดีแล้ว ถ้าเจอนึงต่อสี่สิบสอง...พวกแกเกิดใหม่เร็วขึ้นแน่ๆ” คนพูดส่ายยิ้ม ขณะที่ราชฟุ้งลงมาจากยอดปราสาทผลึกแล้วลงมายู่ด้านหลังเคลวินกับเฮส